

Udskriftsdato: 22. december 2025

AFG nr 9596 af 26/04/2022 (Gældende)

## Supply Chain Finance - momspligtig inddrivelse af fordringer

---

Ministerium: Skatteministeriet

Journalnummer: 21-0520019

## Supply Chain Finance - momspligtig inddrivelse af fordringer

Spørger tilbyder finansieringsproduktet, "Supply Chain Finance", som er et alternativ til et traditionelt banklån. Produktet etableres på foranledning af debitor, men gennemføres ved, at Spørger køber en kreditors fordringer mod debitor med en betalingsfrist på eksempelvis 120 dage. Herved får kreditor betaling af fordringen på købstidspunktet, og Spørger overtager fordringen mod debitor, der betaler fakturabeløbet direkte til Spørger på forfaldsdagen. Spørger finansierer således debitor indirekte i den aftalte kredittid.

I forbindelse med købet af fordringen, opkræver Spørger et diskonteringsgebyr hos kreditor. Det er således de transaktioner, der gennemføres mellem Spørger og kreditor, Spørger modtager vederlag for, selvom det reelt er debitor, der opnår finansiering.

Skatterådet kunne ikke bekræfte, at produktet er en finansiel ydelse, som er momsfrataget efter momslovens § 13, stk. 1 nr. 11. Skatterådet fandt ikke, at der er tale om ydelse af lån, da transaktionerne mellem Spørger og kreditor gennemføres som køb af fordringer. Skatterådet fandt, at Spørgers ydelser til kreditor består i overtagelse af tabsrisikoen på fordringerne, og dermed er omfattet af begrebet "inddrivelse af fordringer", som er momspligtigt, jf. momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra c, sidste punktum.

*Skatterådsmøde 26. april 2022 - SKM2022. 279. SR*

### Spørgsmål

1. Kan Skatterådet bekræfte, at Spørgers finansieringsprodukt "Supply Chain Finance", som beskrevet nedenfor, er momsfrataget efter momslovens § 13, stk. 1 nr. 11?

### Svar

1. Nej

Af hensyn til skattemyndighedernes tavshedspligt, jf. skatteforvaltningslovens § 17, offentliggøres det bindende svar i redigeret form.

### Beskrivelse af de faktiske forhold

H1(herefter benævnt "Spørger") har til formål at drive bank- og finansieringsvirksomhed.

Spørger tilbyder en række finansieringsprodukter, herunder "Supply Chain Finance".

Supply Chain Finance er et produkt, der er rettet mod virksomheder, der ønsker at forbedre sine nøgletal ved at forlænge betalingsfristen fra sine leverandører, og samtidig sikre, at samme leverandører får adgang til frivillige lånefaciliteter hos Spørger på baggrund af virksomhedens gode kreditværdighed. Spørger optræder derfor som finansierende mellemmand.

Supply Chain Finance er således baseret på et trepartsforhold; én solid køber (debitor), én leverandør (kreditor) og Spørger.

Finansieringen sker på den måde, at en leverandør (kreditor) leverer varer og/eller ydelser mod vederlag til en køber (debitor). Debitor ønsker en betalingsfrist (på eksempelvis 120 dage) over for kreditor og kontakter derfor Spørger. I samarbejde med debitor tilbyder Spørger Supply Chain Finance til kreditor. Hvis kreditor ønsker at benytte sig af Supply Chain Finance, indgår Spørger og kreditor en aftale om, at Spørger køber/finansierer kreditors fordringer på debitor i den aftalte kredittid.

Spørger finansierer dermed debitor indirekte ved at finansiere kreditor, som igen finansierer debitor i de anførte 120 dage. Tilbagebetalingen til Spørger sker af debitor som afregning af betaling på fordringen. Spørger beregner en rente på finansieringen over for kreditor, som er baseret på debitors høje kreditvurdering hos Spørger.

Konkret overdrager kreditor alle fordringer til Spørger til eje, som opstår fra kreditors salg til debitor. Ved køb af en fordring overtager Spørger alle kreditors rettigheder vedrørende fordringerne. Kreditor forpligter sig til at foretage alle nødvendige handlinger for at sikre betaling af alle fordringer, som er omfattet af aftalen. Uagtet overdragelsen af en fordring til Spørger, påhviler det fortsat kreditor at opfylde alle de forpligtelser over for debitor, som påhviler kreditor i sin egenskab som debitors kontraktpart.

Spørger tilbyder alene Supply Chain Finance-produktet, hvor Spørger vurderer debitors kreditvurdering som værende særdeles høj (dvs. ingen uerholdelige fordringer eller risikofyldte fordringer overtages af Spørger). Debitor skal altid godkende fakturabeløbet, førend Spørger finansierer fordringen, hvorved der de facto ikke er knyttet en risiko for betalingsnægtelse til fordringen.

Når debitor har godkendt fakturaen vedrørende en given fordring, udbetaler Spørger (efter 5-7 dage) automatisk fakturabeløbet minus en finansieringsrente. Finansieringsrenten beregnes ved at multiplicere fakturabeløbet med fx CIBOR 3 måneder + en lille rente margin set i forhold til finansieringsdagens andel af 360 dage.

Finansieringsrenten afhænger således af antallet af dage, som Spørger skal finansiere fakturabeløbet, samt den totale finansieringsrente.

Spørger opkræver ikke yderligere vederlag eller gebyr for administration, inddrivelse eller lignende. Dette skyldes, at der netop ikke leveres inddrivelse af fordringer i denne situation.

Ved Supply Chain Finance indbetaler den "stærke" debitor af egen drift ved forfaldsdato til Spørger for fordringer, som Spørger har overtaget på debitors anmodning. Alternativt ved Direct debit hvor Spørger på forfaldsdato debiterer direkte på debitors bankkonto hos Spørger.

Debitor er fuldt momspligtige virksomheder med ret til fuldt momsfradrag.

Skattestyrelsen har fået forelagt eksempler på aftalen mellem Spørger og leverandør.

Spørger har yderligere oplyst, at "en SCF kommercielt og funktionelt fungerer på samme måde som en kassekredit, hvor låntager har forpligtet sig til udelukkende at trække på kassekrediten, når låntagers køber har godkendt fremsendte fakturaer, og hvor køber sikrer långiver ved at stille kaution for låntagers tilbagebetaling. Sikringsakten for långiver er i SCF-tilfældet dog endnu mere direkte end kautionen, idet køber har forpligtet sig til at indbetale direkte til långiver uden kautionspåkrav.

H1 indgår en juridisk SCF aftale med leverandøren (kreditor), "Aftale vedrørende køb af fordringer", hvoraf det fremgår, at fakturaerne kun afkøbes efter godkendelse og instruktion af køber (debitor) dvs. at man funktionelt kan sidestille "aftale vedrørende køb af fordringer" med en kassekredit til leverandøren (kreditor) hvor de kan finansiere udeståender til køber (debitor). Det fremgår af aftalen, at finansieringen af leverandøren er godkendt af køber (debitor), der dermed stiller en garanti/kaution for det udlånte beløb. Udlånet, der funktionelt kan sidestilles med en kassekredit, tilbagebetales via købers (debitors) tilbagebetaling af fordringerne på forfaldsdato, hvor debitor indbetaler beløbet direkte på den udøvede kredit i H1.

Det fremgår af aftalen med leverandør (kreditor) og af det separate "Confirmation Letter" med køber (debitor) at debitor garanterer for enhver udbetaling af de godkendte fakturaer til leverandøren (kreditor)

under "Aftale vedrørende køb af fordringer". Dette "Confirmation Letter" er funktionelt en kaution. I praksis betaler debitor det udlånte beløb, som en tilbagebetaling af lånet til leverandøren ved forfald. I det omfang betalingen ikke ville ske ved forfald, ville betalingen blive opkrævet som en funktionel kautionsbetaling med henvisning til "Confirmation Letter". Dette har dog endnu ikke været nødvendigt i praksis."

Desuden har Spørger oplyst, at kreditor har ret og pligt til at foretage alle skridt omkring godkendelse af faktura og købers betalingsvilje. Eventuel retsforfølgning angående betalingsforpligtelsen overfor H1 er som følge af Debtors kreditværdighed og bonitet. Tegn på en svindende kreditværdighed hos køber vil medføre omlægning fra supply chain finance til traditionel leverandørkredit med højere rente, og den korte kreditperiode fra betalingsviljen er konstateret til betalingen faktisk sker medfører, at der i praksis ikke vil opstå situationer, hvor den konkrete betalingsforpligtelse under en supply chain finance vil kræve retsforfølgning. Den ville i givet fald påhvile H1.

Kreditor (leverandører) bærer selv alle omkostninger til opfølgning og opnåelse af debtors godkendelse af fakturaerne, således at disse kan afregnes. Der er umiddelbart ingen omkostninger eller inddrivelse for H1 har ingen omkostninger til opfølgning eller inddrivelse eftersom Debitor selv modregner eventuelle kreditnotaer og betaler på forfaldsdato. Eventuelle omkostninger for retslig inddrivelse af forfaldent krav vil påhvile H1, men har som nævnt aldrig været aktuelt og forventes ej heller at blive det.

H1 kan alene kræve tilbagekøb fra Kreditor (leverandøren) ved misligholdelse af aftalen.

## **Spørgers opfattelse og begrundelse**

### Spørgsmål 1

Det er Spørgers opfattelse, at det stillede spørgsmål skal besvares med "Ja".

### "Begrundelse

Momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra a), har følgende ordlyd:

*"Følgende varer og ydelser er fritaget for afgift: ...*

*a) Långivning og formidling af lån samt långivers forvaltning af egne udlån."*

Bestemmelsen implementerer momssystemdirektivets art. 135, stk. 1, litra b), der har følgende ordlyd:

*"Medlemsstaterne fritager følgende transaktioner: ...*

*b) ydelse og formidling af lån samt forvaltning af lån ved den person, som har ydet lånene."*

I traditionel forstand udtrykker begrebet "ydelse af lån" som anvendt i momssystemdirektivets art. 135, stk. 1, litra b) en situation, hvor der stilles et pengebeløb til rådighed i form af et lån, der skal tilbagebetales på en fastlagt dato, eventuelt med tillæg af renter, jf. Generaladvokatens forslag til afgørelse i sag C-692/17, *Paulo Nascimento*, punkt 61. Det er dog ikke et krav, at vederlaget skal sikres ved betaling af renter, da også andre former for modydelse kan være tilstrækkeligt, jf. således sag C-801/19, *FRANCK*, præmis 37.

I relation til Supply Chain Finance udgør Spørger långiver og kreditor udgør den formelle låntager. Selve tilbagebetalingen af finansieringen, som kreditor opnår, og debitor dermed indirekte opnår som en del af den samlede aftale, gennemføres af en anden end den formelle låntager - nemlig debitor. EU-Domstolen har fastslået, at definitionen på et lån ikke kræver, at lånet bliver direkte tilbagebetalt til långiver for at være omfattet af lånefritagelsen i momssystemdirektivets art. 135, stk. 1, litra b), jf. sag C-801/19,

FRANCK, præmis 37. Tilsvarende må gælde, at definitionen på et "lån" ikke kræver, at lånet bliver direkte tilbagebetalt af låntager for at være omfattet af nævnte momsfritagelse.

Desuden er det alene hovedstolen, der direkte tilbagebetales af debitor, mens kreditor betaler for finansiering af hovedstolen ved at betale finansieringsrenten. Modydelsen for lånet betales derfor af kreditor (dvs. den formelle låntager).

Som nævnt kan et finansieringsforhold rummes inden for momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra a), uanset modydelsen for lånet opgøres af andet end renter. I nærværende tilfælde betales en finansieringsrente, der er baseret på tidshorisonten af finansieringen samt en markedsbestemt rente baseret på CIBOR. Finansieringsrenten benævnes diskonteringsgebyr og er udtryk for, en forrentning af den udlånte kapital.

Den markedsbestemte rente er samtidig udtryk for, at der ikke opnås betaling for administration eller lignende. Udover, at der ikke er holdepunkter for andet, understøtter den kommercielle og økonomiske virkelighed, at diskonteringsgebyrets prisfastsættelse alene udtrykker modværdien for et lån henset til det lave diskonteringsgebyr.

EU-Domstolen har anført følgende i sag C-801/19, FRANCK, præmis 37:

*"Selv om et sådant vederlag bl.a. sikres ved betaling af renter, kan andre former for modydelse ikke udelukkes. Domstolen har således allerede haft lejlighed til at fastslå, at en forhåndsfinansiering af købet af varer som modydelse for et tillæg til det beløb, der tilbagebetales af modtageren af denne finansiering, udgør en finansiel transaktion, der svarer til ydelse af et lån, og som derfor er momsfrataget i medfør af den nævnte bestemmelse (jf. i denne retning dom af 15.5.2019, Vega International Car Transport and Logistic, C-235/18, EU:C:2019:412, præmis 47 og 48)." (Vores fremhævelse)*

EU-Domstolen fastslår dermed, at momsfritagelsen for lån efter momssystemdirektivets art. 135, stk. 1, litra b) har et videre indhold end lån i traditionel forstand. Nævnte momsfritagelse omfatter finansiering i bred forstand. Dette bekræftes yderligere i sag C-235/18, VEGA, præmis 49, hvor det fremgår, at:

*"Under disse omstændigheder må det fastslås, at Vega Internationals tilrådighedsstillelse af tankkort til fordel for Vega Poland udgør en reel finansiel transaktion, som nærmere bestemt minder om ydelse af lån som omhandlet i artikel 135, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/112 (jf. i denne retning dom af 18.10.2018, Volkswagen Financial Services (UK), C-153/17, EU:C:2018:845, præmis 36)." (Vores fremhævelse)*

Det er vores opfattelse, at Spørgers tilrådighedsstillelse af kapital for kreditor mod betaling af en finansieringsrente er en reel finansiel transaktion, og derfor er udtryk for långivning, jf. momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra a).

Spørger overtager som en del af tilbagebetalingsaftalen på finansieringer fordringer til eje. Dette faktum medfører ikke, at Supply Chain Finance omfattes af momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra c) in fine. Skattestyrelsens praksis vedrørende nævnte bestemmelse hviler på sag C-305/01, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH, jf. Den Juridiske Vejledning 2021-1, afsnit D. A. 5.11.6.4, og der er helt afgørende forskelle mellem Spørgers Supply Chain Finance produkt og inddrivelse af fordringer.

Ifølge EU-Domstolen skal begrebet "...»inddrivelse af fordringer« i de andre sprogversioner fortolkes som omfattende alle former for factoring. Factoring har efter sin objektive natur inddrivelse og opkrævning af tredjemands fordringer som hovedformål. Factoring må derfor - uanset i øvrigt under hvilke omstændigheder den foretages - anses for blot at være en variant af det mere generelle begreb »inddrivelse af fordringer«, jf. sag C-305/01, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH, præmis 77. (Vores fremhævnings).

Hovedformålet med Supply Chain Finance er at muliggøre, at debitor kan konvertere bankgæld med leverandørgæld og samtidig bibeholde de finansielle kreditfaciliteter og rentesatser på sin leverandørgæld som gælder for den finansiering, kreditor optager direkte hos Spørger - da rentemarginen rettet mod låntager (kreditor) er baseret på debtors kreditvurdering uanset leverandøren. Supply Chain Finance er uden kommerciel risiko for Spørger, da det alene er fakturaer, der er godkendt af debitor, som bliver finansieret. Supply Chain Finance vil ej heller indebære en tabsrisiko i forhold til debtors misligholdelse, da debitor som kunde hos Spørger er en del af Spørgers løbende kreditrisikovurdering.

Supply Chain Finance er i realiteten en finansieringsfacilitet for debitor. Det er således Spørger og debitor, der bliver enige om etablering af en Supply Chain Finance facilitet, hvorved debtors bankgæld konverteres til leverandørgæld ved, at Spørger afkøber fordringer fra udvalgte kreditorer baseret på en indeståelse fra debitor om betaling ved forfald af fakturaernes hovedstol.

Med andre ord har Supply Chain Finance efter sin objektive natur ikke inddrivelse og opkrævning af tredjemands fordringer som hovedformål, og derved er formålet med Supply Chain Finance og den momspligtige factoring i sag C-305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH* vidt forskelligt.

EU-Domstolen har anført i sag C-305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH*, præmis 80, at:

*"...økonomisk virksomhed bestående i, at en erhvervsdrivende opkøber fordringer med overtagelse af tabsrisikoen og som modværdi fakturerer sine kunder et gebyr, udgør »inddrivelse af fordringer« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d, nr. 3 in fine, og derfor er udelukket fra den fritagelse, der er indført ved denne bestemmelse."* (Vores fremhævelse).

Finansieringsrenten beskrevet oven for har ikke indregnet en tabsrisiko og der beregnes således ikke et vederlag for del credere. Det skyldes, at der de facto ikke leveres en risikoovertagelse. I modsætning hertil var der i vederlaget i sag C-305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH* netop taget højde for tabsrisikoen, jf. dommens præmis 17-18.

Finansieringsrenten er alene baseret på finansieringsvilkår (prisen for at finansiere et givet beløb for en given løbetid) som den solide debitor kan opnå på finansiering hos Spørger. I modsætning til sag C-305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH* indeholder finansieringsrenten intet vederlag for administration eller inddrivelse, da der de facto ikke er en risiko for debtors misligholdelse af fordringen (og dermed ikke administration eller inddrivelse, der skal foretages af Spørger). Den økonomiske realitet er derved, at Spørger ikke overtager en reel tabsrisiko fra kreditor. I den forbindelse har EU-Domstolen anført, at hensynet til den økonomiske og forretningsmæssige virkelighed er et grundlæggende kriterium ved momssystemet i modsætning til den formelle kvalificering, jf. sag C-801/19, *FRANCK*, præmis 44.

Den manglende tabsrisiko understøttes endvidere af, at debitor godkender den enkelte faktura før Spørger finansierer kreditor for fordringen, hvorfor den kommercielle risiko også er fraværende (ingen risiko for annullering, mangler mv.).

Spørgers Supply Chain Finance facilitet er ikke sammenlignelig med principperne i EU-domstolens dom i sag C-305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH*. Spørgers Supply Chain Finance facilitet er - som anført ovenfor - en finansieringsfacilitet for debitor, hvor debitor kan konvertere leverandørgæld med bankgæld. *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring-sagen* vedrører finansiering af kreditor.

Ved Supply Chain Finance står den iboende sammenhæng mellem de tre involverede parter, herunder fordelene for alle de involverede parter ved dette finansieringsarrangement, i modsætning til sammenhængen mellem parterne i sag C-305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH*. Ved Supply Chain Finance har alle involverede parter ønske om at opfylde deres forpligtelser for at opnå deres fordele,

hvorimod debitor i sag C-305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH* ingen indflydelse havde på, hvorvidt fordringen på debitoren blev overdraget til factoringsselskabet. Sammenhængen tydeliggøres yderligere ved, at Supply Chain Finance er initieret af debitor, hvorimod factoringen i sag C-305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH* var initieret af kreditor og i øvrigt baseret på et eksisterende finansieringsforhold mellem Spørger og debitor.

Den overordnede forskel mellem Supply Chain Finance og factoring er, at et factoringsselskab i sin natur leverer ydelser i form af inddrivelse af fordringer i kombination med finansiering, hvorimod Spørger ved Supply Chain Finance alene leverer finansiering (da inddrivelse af fordringer de facto ikke er til stede).

På baggrund af ovenstående er det vores opfattelse, at Supply Chain Finance ikke er omfattet af begrebet "inddrivelse af fordringer", jf. momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra c), in fine.

Kreditor betaler ikke for, at Spørger skal overtage en tabsrisiko, men kreditor betaler for at få finansieret sit tilgodehavende med en rente baseret på debtors bedre kreditvurdering for at opnå de fordele, der fremgår under de faktiske omstændigheder.

Det er dermed vores opfattelse, at Spørgers Supply Chain Finance produkt er momsfrataget, jf. momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra a)."

## **Skattestyrelsens indstilling og begrundelse**

### Spørgsmål 1

Det ønskes bekræftet, at Spørgers finansieringsprodukt "Supply Chain Finance", er momsfrataget efter momslovens § 13, stk. 1 nr. 11.

### *Begrundelse*

Spørgers produkt Supply Chain Finance etableres ved, at der på foranledning af en køber (debitor) indgås en aftale mellem Spørger og købers leverandør (kreditor) om, at Spørger køber leverandørens fordringer mod køber for levering af varer og/eller ydelser.

Det fremgår af aftalen, at debitor skal godkende fakturaerne fra kreditor, inden Spørger køber fordringen. Debitor anerkender dette ved et "confirmation letter" overfor Spørger.

Når debitor har godkendt fakturaen, udbetaler Spørger fakturabeløbet til kreditor minus et diskonteringsgebyr, der fastlægges med udgangspunkt i CIBOR 3 måneder + en margin for perioden fra udbetalingsdagen til forfaldsdagen. Betaling af fordringen sker direkte fra debitor til Spørger senest på fordringens forfaldsdato.

Der er således ikke tale om traditionel kreditgivning fra Spørger til kreditor. Der er derimod tale om, at Spørger køber kreditors fordringer mod debitor mod betaling af fakturabeløbet minus et diskonteringsgebyr.

Der skal tages stilling til, om dette diskonteringsgebyr er vederlag for en finansiel ydelse, der er momsfrataget efter momslovens § 13, stk. 1 nr. 11.

### Långivning

Det er Spørgers opfattelse, at produktet Supply Chain Finance kan karakterises som långivning, som er momsfrataget efter momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra a).

Långivning defineres som den situation, hvor en långiver giver en låntager ret til at disponere over et pengebeløb med pligt til at betale det lånte beløb tilbage på nærmere fastsatte vilkår. Se Den juridiske vejledning, afsnit D. A. 5.11.4.2.

Således som transaktionerne gennemføres, er Spørgers ydelser ikke umiddelbart omfattet af denne definition. Ud fra Spørgers oplysninger og de fremlagte aftaler, er der ikke tale om, at Spørger yder et lån eller en kreditfacilitet til kreditor, hvor Spørger giver kreditor ret til at disponere over et pengebeløb, som skal betales tilbage på nærmere fastsatte vilkår.

Der er derimod tale om, at kreditor sælger varer og/eller ydelser på kredit til debitor, hvorved kreditor får en fordring mod debitor på fakturabeløbet. Spørger køber disse fordringer af kreditor mod betaling af fakturabeløbet minus et diskonteringsgebyr, og kreditor skal ikke betale beløbet tilbage til Spørger.

Spørger henviser til, at EU-Domstolen i sag C-235/18, Vega har fastslået, at momsfrigtagelsen for lån har et videre indhold end lån i traditionel forstand.

I denne sag stillede Vega International tankkort til rådighed for sine datterselskaber, herunder Vega Poland, som benyttede tankkortene til at tanke brændstof. Ved udgangen af hver måned fakturerede Vega International datterselskaberne for det brændstof, der var købt med tillæg af 2%.

EU-Domstolen fandt, at Vega International ved at anvende dette tillæg på 2% i forhold til Vega Poland modtog betaling for levering af en ydelse til dets polske datterselskab. Denne ydelse udgjorde en reel finansiell transaktion, som nærmere bestemt minder om ydelse af lån. Ydelsen kunne derfor kvalificeres som ydelse af lån, som var fritaget for moms.

Der var i sagen tale om, at Vega International forhåndsfinansierede datterselskabernes køb af brændstof. Det er Skattestyrelsens opfattelse, at omstændighederne i den foreliggende sag ikke er sammenlignelige hermed.

I sag C-238/18, Vega modtog Vega International fakturaer for datterselskabernes køb af brændstof, og viderefakturerede disse køb til datterselskaberne med tillæg af et gebyr. De transaktioner, EU-Domstolen skulle vurdere, var transaktioner mellem Vega som kreditor og datterselskaberne som debitorer. Spørgsmålet drejede sig om, hvorvidt transaktionerne skulle anses som salg af varer eller låneydelser.

I den foreliggende sag, sker der ikke nogen viderefakturering. Der sker direkte fakturering fra kreditor til debitor, hvorefter kreditor sælger sin fordring mod debitor til Spørger. De transaktioner, der skal vurderes, er transaktionerne mellem kreditor og Spørger, der efter købet af fordringen bliver ny kreditor for fordringerne. Spørgsmålet er, om disse transaktioner, skal anses som långivning eller inddrivelse af fordringer.

Spørger henviser desuden til, at EU-Domstolen har anført, at hensynet til den økonomiske og forretningsmæssige virkelighed er et grundlæggende kriterium ved momssystemet i modsætning til den formelle kvalificering, jf. sag C-801/19, Franck, præmis 44.

I denne sag forpligtede Franck sig til at udbetale et beløb til en samarbejdspartner mod udstedelse af en veksel. Franck belånte vekslerne hos et factoringselskab og videregav låneprovenuet til samarbejdspartneren. Det var aftalt, at samarbejdspartneren skulle indfri vekslerne ved direkte tilbagebetaling til factoringselskabet. Franck garanterede for denne tilbagebetaling. Samarbejdspartneren godtgjorde omkostningerne ved belåningen til Franck og betalte herudover et gebyr.

EU-Domstolen fastslog, at de pågældende transaktioner var omfattet af momsfrigtagelserne for henholdsvis ydelse af lån og transaktioner vedrørende andre handelsdokumenter.



De transaktioner, EU-Domstolen tog stilling til i den pågældende sag, er efter Skattestyrelsens opfattelse heller ikke sammenlignelige med de ydelser, som Spørger leverer i den foreliggende sag. I sag C-801/19, Franck blev der indgået en aftale om finansiering mellem Franck og samarbejdspartneren, hvorefter Franck skulle udbetale et beløb til samarbejdspartneren mod, at samarbejdspartneren udstedte en veksel til Franck. Selvom Franck fremskaffede låneprovenuet ved belåning af vekslen hos et factoringselskab, var den ydelse, som Franck leverede til samarbejdspartneren, tilrådighedsstillelse af midler mod vederlag, og dermed en låneydelse i momssystemdirektivets forstand.

I sag C-801/19, Franck var der tale om to transaktioner. Den ene transaktion var mellem Franck og samarbejdspartneren, hvor Franck ubetalte et beløb til samarbejdspartneren mod at samarbejdspartneren udstedte en veksel til Franck. Ved denne transaktion fik Franck en fordring mod samarbejdspartneren.

Den anden transaktion var mellem Franck og factoringselskabet, hvor Franck modtog et beløb fra factoringselskabet mod at overdrage vekslen til factoringselskabet. Ved denne transaktion overtog factoringselskabet Francks fordring mod samarbejdspartneren. Det var den første transaktion, EU-Domstolen skulle vurdere.

I den foreliggende sag er der også to transaktioner. Den ene transaktion er et salg af varer eller ydelser på kredit. Ved denne transaktion får kreditor en fordring mod debitor. Den anden transaktion er en overdragelse af kreditors fordring mod debitor til Spørger. Ved denne transaktion overtager Spørger kreditors fordring mod debitor. Det er den sidstnævnte transaktion, der skal vurderes i denne sag.

Den transaktion, der blev vurderet i sag C-801/19, Franck, var således en transaktion mellem Franck som kreditor og samarbejdspartneren som debitor. I den foreliggende sag, er det en transaktion mellem kreditor og Spørger, der indtræder som ny kreditor, der skal vurderes. Denne transaktion kan til en vis grad sammenlignes med den transaktion, som blev gennemført mellem Franck og factoringselskabet, som ikke blev vurderet i sagen for EU-Domstolen.

De transaktioner, der gennemføres mellem Spørger og kreditor i den foreliggende sag, består i, at Spørger køber kreditors fordringer mod tredjemand (debitor) mod betaling af fakturabeløbet minus et diskonteringsgebyr. Det er Skattestyrelsens opfattelse, at disse transaktioner ikke kan anses for at være långivning efter momslovens bestemmelser. Kreditor betaler således ikke for at få finansieret sit tilgodehavende, idet kreditor ikke skal betale de modtagne fakturabeløb tilbage. I forholdet mellem Spørger og kreditor opstår der således ikke et låneforhold. At Spørger ved købet af fakturaerne får en fordring mod debitor, som debitor skal betale på forfaldstidspunktet, medfører ikke, at der opstår et låneforhold mellem Spørger og kreditor.

Det forhold, at ordningen etableres på debtors initiativ, og at Spørger ved køb af fordringerne indirekte finansierer kreditors kreditgivning til debitor, medfører efter Skattestyrelsens opfattelse ikke, at transaktionerne mellem Spørger og kreditor skal anses som långivning, når transaktionerne rent faktisk gennemføres som køb af fordringer. Der er således ikke tale om belåning af fakturaer.

Princippet om, at der skal tages hensyn til den økonomiske og forretningsmæssige virkelighed kan ikke føre til andet resultat.

En afgiftspligtig virksomhed, der har valgt mellem to transaktioner kan således ikke vælge den ene og gøre virkningerne af den anden gældende. Se EU-Domstolens dom i sag C-108/99, Cantor Fitzgerald International præmis 33.

Skattestyrelsen bemærker desuden, at EU-Domstolens bemærkning i nævnte præmis 44 i sag C-801/19, *Franck*, henviste til, at *Franck* fejlagtigt var angivet som låntager, og at samarbejdspartneren fejlagtigt var angivet som långiver i låneaftalen vedrørende vekslerne.

Det skal herefter vurderes, om transaktionerne er omfattet af momsfritagelsen for transaktioner vedrørende fordringer.

#### Transaktioner vedrørende fordringer eller inddrivelse af fordringer

Spørgsmålet er, om de ydelser, som *Spørger* leverer, er momsfritagne transaktioner vedrørende fordringer, eller de er opfattet af begrebet "inddrivelse af fordringer", som er momspligtigt. Se momslovens § 13, stk. 1 nr. 11, litra c.

Transaktioner vedrørende fordringer omfatter fx overdragelse af fordringer mod vederlag.

Skatterådet har i SKM2020. 305. SR bekræftet, at når en købekontrakt med ejendomsforbehold overdrages fra en bilforhandler til en bank mod, at banken betaler en provision til bilforhandleren, er der tale om en transaktion vedrørende fordringer omfattet af momsfritagelsen i momslovens § 13, stk. 1 nr. 11, litra c.

Sagen vedrørte en bank, som i samarbejde med bilforhandlere tilbød finansiering af bilkøb mod sikkerhed. Der blev mellem bilforhandleren og forbrugeren indgået en kreditkøbsaftale med ejendomsforbehold, som blev overdraget til banken mod betaling af en provision.

I sagen betalte banken en provision til bilforhandleren i forbindelse med overdragelsen. Provisionen var således vederlag for en ydelse, som bilforhandleren leverede til banken.

I modsætning hertil *køber* *Spørger* i den foreliggende sag, kreditors fordringer mod debitor. Selve købet af fordringerne mod betaling af pålydende værdi er ikke i sig selv udtryk for, at *Spørger* leverer ydelser mod vederlag til kreditor. Se i den retning sag C-93/10, *GFKL Financial Services*, præmis 25 og 26.

Når *Spørger* opkræver et diskonteringsgebyr fra kreditor i forbindelse med købet af fordringerne, er det imidlertid Skattestyrelsens opfattelse, at dette gebyr udgør vederlag for ydelser, som *Spørger* leverer til kreditor.

I sag C-350/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH*, fastslog EU-Domstolen blandt andet, at forskellen mellem den pålydende værdi af de fordringer, der var overdraget, og det beløb, factoringsselskabet skulle betale, måtte anses som vederlag for tjenesteydelser, som factoringsselskabet leverede til sin kunde. Se dommens præmis 49.

Sagen vedrørte en factoringvirksomhed, der købte fordringer mod forhandlere af køretøjer. Factoringvirksomheden betalte pålydende værdi af fordringerne med fradrag af et gebyr, som bestod af et factoringgebyr på 2% og et hæftelsesgebyr på 1% af de pålydende værdier af de overdragne fordringer.

EU-Domstolen udtalte videre, at [...] Den omstændighed, at factoringsselskabet garanterer kunden betaling af fordringerne ved at påtage sig tabsrisikoen, må anses for udnyttelse af det pågældende gode med henblik på opnåelse af indtægter af en vis varig karakter [...]. Se dommens præmis 50.

I lighed hermed må *Spørger* anses for at levere ydelser til kreditor ved købet af fordringerne. Det skal vurderes, om disse ydelser er omfattet af begrebet "inddrivelse af fordringer".

Efter EU-Domstolens praksis svarer begrebet "inddrivelse af fordringer" ikke til en sædvanlig sproglig forståelse af begrebet "inddrivelse af fordringer". EU-Domstolen har fx i sag C-175/09, *AXA UK plc*, udtalt, at begrebet "omfatter inddrivelse af enhver slags fordringer uden at begrænse anvendelsesområdet

til fordringer, der ikke er blevet betalt til forfaldstid. Factoring, hvis samtlige former er omfattet af begrebet "inddrivelse af fordringer" er desuden ikke begrænset til fordringer, som debitor har forsømt at betale. Factoring kan også have fordringer, der endnu ikke er forfaldne, og som vil blive betalt ved forfaldstid." Se dommens præmis 34.

Videre udtalte domstolen, at " Henset til fortolkningen af undtagelsen til undtagelsen fra anvendelsen af moms [...] er det også uden betydning for den i hovedsagen tjenesteydelses kvalificering som "inddrivelse af fordringer", at den ikke omfatter tvangsmæssige foranstaltninger med henblik på effektiv betaling af den pågældende gæld." Se dommens præmis 35.

EU's momsudvalg har desuden fortolket begrebet "inddrivelse af fordringer" i en retningslinje om non-performing loans (NPLs), hvorved forstås et lån, hvor låntager er ophørt med at betale de skyldige ydelser. Se retningslinje WP 938 fra Momsudvalget.

I denne retningslinje pkt. 3 bekræfter momsudvalget næsten enstemmigt, at overdragelsen af et NPL til en pris under pålydende værdi efter EU-Domstolens faste praksis udgør en momspligtig levering fra modtageren til overdrageren bestående i overtagelse af tabsrisikoen, når forskellen mellem den pålydende værdi for NPL'et og den faktiske økonomiske pris ikke afspejler fordringens faktiske økonomiske værdi på overdragelsestidspunktet, men udgør et vederlag til modtageren.

I sag C-305/01, MKG-Kraftfahrzeuge fastslog EU-Domstolen, at transaktioner, som består i, at en factoringvirksomhed opkøber fordringer med overtagelse af tabsrisikoen og som modværdi fakturerer sine kunder et gebyr, udgør "inddrivelse af fordringer". Se dommens præmis 80.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at EU-Domstolens praksis, som den er udtrykt i præmis 50 og 80 i sag C-305/01, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH, må forstås sådan, at ydelser, der består i at overtage en tabsrisiko på fordringer, i sig selv er omfattet af begrebet "inddrivelse af fordringer".

Det er desuden Skattestyrelsens opfattelse, at Spørgers ydelser i lighed med ydelserne i sag C-305/01, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH består i overtagelse af tabsrisikoen, og dermed udgør "inddrivelse af fordringer".

Når Spørger køber fordringer fra kreditor, indebærer det, at Spørger påtager sig en risiko for debtors manglende betaling. Diskonteringsgebyret er efter Skattestyrelsens opfattelse vederlag herfor.

Ved købet af fordringerne overtager Spørger alle kreditors rettigheder vedrørende fordringerne overfor debitor. Selvom kreditor forpligter sig til at foretage alle nødvendige handlinger for at sikre betaling af alle fordringer, som er omfattet af aftalen, er det i sidste ende Spørger, der har tabsrisikoen på fordringerne, idet Spørger ikke kan kræve, at kreditor skal tilbagekøbe fordringen, hvis debitor misligholder sin betalingsforpligtelse.

Selvom der er tale om yderst kreditværdige kunder, er det Skattestyrelsens opfattelse, at der må antages at være en potentiel tabsrisiko forbundet med enhver fordring, indtil denne er betalt. At denne risiko er minimal, afspejles i prisfastsættelsen, men det ændrer ikke ved, at diskonteringsgebyret må anses som vederlag for, at Spørger påtager sig den potentielle risiko, idet tabsrisikoen påhviler Spørger som ejer af fordringen.

Skattestyrelsen bemærker for god ordens skyld, at det er hele diskonteringsgebyret, der udgør vederlag, og dermed skal indgå i momsgrundlaget, uanset at gebyret er beregnet på grundlag af en funding-/referencerente plus en margin. Se momslovens § 27, stk. 1.

*Indstilling*

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 1 besvares med "nej".

### **Skatterådets afgørelse og begrundelse**

Skatterådet tiltræder Skattestyrelsens indstilling og begrundelse.

### **Lovgrundlag, forarbejder og praksis**

#### Spørgsmål 1

##### *Lovgrundlag*

Momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra a og c:

"§ 13. Følgende varer og ydelser er fritaget for afgift:

[...]

11) Følgende finansielle aktiviteter:

a) Långivning og formidling af lån samt långivers forvaltning af egne udlån.

[...]

c) Transaktioner, herunder forhandlinger, vedrørende anbringelse af midler, kontokurantkonti, betalinger, overførsler, fordringer, checks og andre handelsdokumenter, dog ikke inddrivelse af fordringer."

Momslovens § 27, stk. 1:

" § 27. Ved levering af varer og ydelser, er afgiftsgrundlaget vederlaget, herunder tilskud, der er direkte forbundet med varens eller ydelsens pris, men ikke indbefattet afgiften efter denne lov. [...]

##### *Praksis*

#### C-108/99, Cantor Fitzgerald International

Sagen vedrørte en lejers betaling i forbindelse med overtagelse af et lejemål af fast ejendom. Følgende fremgår af præmis 33:

" En sådan antagelse ville stride mod de formål med momssystemet, som er at fremme retssikkerheden og sikre en korrekt og enkel anvendelse af de fritagelser, der er fastsat i sjette direktivs artikel 13. Det bemærkes i den forbindelse, at der for at lette de handlinger, som er forbundet med momsens anvendelse — bortset fra undtagelsestilfælde — skal lægges vægt på den pågældende transaktions objektive karakter (jf. dom af 6.4.1995, sag C-4/94, BLP Group, Sml. I, s. 983, præmis 24). En afgiftspligtig, der med henblik på at opnå et bestemt økonomisk mål har valget mellem fritagne og afgiftspligtige transaktioner, skal således i egen interesse regelmæssigt træffe sin beslutning under hensyntagen til momsordningens objektive karakter (jf. i denne retning BLP-dommen, præmis 25 og 26). Princippet om afgiftsneutralitet indebærer ikke, at en afgiftspligtig, der har valget mellem to transaktioner, kan vælge den ene og gøre virkningerne af den anden gældende."

#### C-305/01, MGK-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH.

Sagen drejede sig om en factoringvirksomheds køb af fordringer med overtagelse af tabsrisikoen. Factoringvirksomheden skulle betale den pålydende værdi af de købte fordringer med fradrag af et factoringgebyr på 2 % og et hæftelsesgebyr på 1 % af de pålydende værdier af de overdragne fordringer. EU-Domstolen udtalte blandt andet:

"[...]

49. På den ene side leverer et factoringselskab ubestrideligt en tjenesteydelse til sin kunde, der i det væsentlige består i at frigøre kunden fra inddrivelsen af fordringer og fra risikoen for misligholdelse af betalingen af fordringer, når det, som i en sådan sag, foretager ægte factoring ved opkøb af fordringer fra sin kunde uden regresret mod denne i tilfælde af misligholdelse. Kunden skal på den anden side som godtgørelse for den modtagne tjenesteydelse betale factoringselskabet et vederlag, der svarer til forskellen mellem den pålydende værdi af de fordringer, den har overdraget til factoringselskabet, og det beløb, factoringselskabet betaler kunden for fordringerne. Det følger af de for Domstolen foreliggende sagsakter, at Factoring KG i hovedsagen i henhold til den kontrakt, der var indgået med M-GmbH, tilbageholdt et factoringgebyr på 2% og et hæftelsesgebyr på 1% af de pålydende værdier af de overtagne fordringer.

50. Betalingen af et sådant vederlag følger derfor ikke af den blotte tilstedeværelse af fordringer i factoringselskabets formue, men udgør en faktisk godtgørelse for en økonomisk virksomhed udøvet af dette, nemlig de tjenesteydelser, som det har leveret kunden. Der er således en direkte forbindelse mellem factoringselskabets virksomhed og den modværdi, det modtager som vederlag, således at det ikke kan hævdes, at en erhvervsdrivende, der foretager ægte factoring, ikke foretager leveringer mod vederlag til kunden og derfor ikke udøver økonomisk virksomhed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i sjette direktivs artikel 2 og 4, men skal anses for blot at være en modtager af ydelser i form af kundens overdragelse af fordringer. Den omstændighed, at factoringselskabet garanterer kunden betaling af fordringerne ved at påtage sig tabsrisikoen, må anses for udnyttelse af det pågældende gode med henblik opnåelse af indtægter af en vis varig karakter i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i sjette direktivs artikel 4, stk. 2, da denne transaktion foretages mod vederlag for en bestemt periode, således som det er tilfældet i hovedsagen.

[...]

80. Det andet præjudicielle spørgsmål skal derfor besvares med, at økonomisk virksomhed bestående i, at en erhvervsdrivende opkøber fordringer med overtagelse af tabsrisikoen og som modværdi fakturerer sine kunder et gebyr, udgør »inddrivelse af fordringer« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3 in fine, og er derfor udelukket fra den fritagelse, der er indført ved denne bestemmelse.

[...]"

C-175/09, AXA

Sagen vedrørte ydelser som bestod i administration af betalingsordninger mellem tandlæger og deres patienter.

Følgende fremgår af præmis 34 og 35:

34. Det er, i modsætning til hvad Kommissionen har gjort gældende, uden betydning, at nævnte tjenesteydelse leveres på det tidspunkt, hvor den pågældende gæld forfalder. Ordlyden af sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3), in fine omfatter inddrivelse af enhver slags fordringer uden at begrænse dens anvendelsesområde til fordringer, der ikke er blevet betalt til forfaldstid. Factoring, hvis samtlige former er omfattet af begrebet »inddrivelse af fordringer« (jf. dommen i sagen MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring, præmis 77), er desuden ikke begrænset til fordringer, som debitor har forsømt at betale. Factoring kan også have fordringer, der endnu ikke er forfaldne, og som vil blive betalt til forfaldstid, som genstand.

35. Henset til fortolkningen af undtagelsen til undtagelsen fra anvendelsen af moms i den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 30 og 31, er det også uden betydning for den i hovedsagen omhandlede

tjenesteydelses kvalifikation som »inddrivelse af fordringer«, at den ikke omfatter tvangsmæssige foranstaltninger med henblik på effektiv betaling af den pågældende gæld.

#### C-93/10, GFKL Financial Services

Sagen vedrørte transaktioner, hvor et selskab havde købt fordringer fra opsagte og forfaldne lånekontrakter til en underkurs, som svarede til den økonomiske værdi af disse fordringer. EU-Domstolen udtalte i præmis 25 og 26:

25. Forskellen mellem de overdragede fordringers pålydende værdi og købsprisen for disse fordringer udgør således ikke en modydelse for en sådan tjenesteydelse, men afspejler den faktiske økonomiske værdi af disse fordringer på tidspunktet for deres overdragelse, som kan henføres til fordringernes uerholdelige karakter og den forhøjede risiko for skyldnernes misligholdelse.

26. Under disse omstændigheder skal det første spørgsmål besvares med, at sjette direktivs artikel 2, nr. 1), og artikel 4 skal fortolkes således, at en erhvervsdrivende, der for egen risiko køber uerholdelige fordringer til en pris, som er lavere end fordringernes pålydende værdi, ikke leverer tjenesteydelser mod vederlag som omhandlet i artikel 2, nr. 1), og ikke udøver økonomisk virksomhed, der er omfattet af direktivets anvendelsesområde, når differencen mellem fordringernes pålydende værdi og købsprisen afspejler de omhandlede fordringers faktiske økonomiske værdi på tidspunktet for deres overdragelse.

#### C-235/18, Vega

Sagen vedrørte en ordning, hvor et moderselskab, der stillede tankkort til rådighed for datterselskaber, som anvendte tankkortene til køb af brændstof til brug for biler, som transporteredes efter aftale med moderselskabet. Domstolen fandt, at der ikke var tale om levering af brændstof i forhold til moderselskabet, og at moderselskabet ligeledes ikke videresolgte brændstof til datterselskaberne. Ordningen skulle derimod kvalificeres som ydelse af lån, der er fritaget for moms i medfør af momssystemdirektivets artikel 135, stk. 1, litra b).

#### C-801/19, Franck d.d.

En samarbejdspartner udstedte veksler til Franck. Franck belånte vekslerne hos et factoringselskab. Franck videregav låneprovenuet til samarbejdspartneren. Det var aftalt, at samarbejdspartneren skulle indfri vekslerne ved direkte tilbagebetaling til factoringselskabet. Franck garanterede for denne tilbagebetaling. Samarbejdspartneren godtgjorde omkostningerne ved belåningen til Franck og betalte derudover et gebyr.

De kroatiske myndigheder nægtede momsfrigivelse med henvisning til, at Franck leverede momspligtige ydelser i form af formidling og inddrivelse af fordringer.

Domstolen udtalte blandt andet:

"42. Hvad angår hovedsagen skal det fastslås, at de af Konzum udstedte veksler er »andre handelsdokumenter« som omhandlet i momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra d), for så vidt som de, således som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, indeholder en pligt for Konzum, i dennes egenskab af udsteder, til at betale det fastsatte beløb til ihændehaven ved vekslernes forfaldsdato.

43. Denne konklusion afkræftes ikke af den omstændighed, at det var i strid med denne pligt, at Konzum i låneaftalerne vedrørende de nævnte veksler var udpeget som långiver og Franck som låntager.

44. Det skal nemlig bemærkes, at i modsætning til den formelle kvalificering af aftaleparterne er hensynet til den økonomiske og forretningsmæssige virkelighed et grundlæggende kriterium ved anvendelsen af

det fælles momssystem (jf. i denne retning dom af 22.11.2018, MEO - Serviços de Comunicações e Multimédia, C-295/17, EU:C:2018:942, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

[...]

50. Selv om den transaktion, hvorved en erhvervsdrivende opkøber fordringer mod vederlag og overtager tabsrisikoen, ganske vist udgør en inddrivelse af fordringer, som er udelukket fra den fritagelse, der er indført ved den nævnte bestemmelse (jf. i denne retning dom af 26.6.2003, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring, C-305/01, EU:C:2003:377, præmis 80), synes det imidlertid, under forbehold af den forelæggende rets efterprøvelse heraf, i det foreliggende tilfælde at forholde sig således, at Franck hverken har foretaget en sådan transaktion eller fungeret som formidler for factoringselskaberne i denne forbindelse. Det fremgår tværtimod af forelæggelsesafgørelsen, at det vederlag, som selskabet modtog, blev udbetalt af Konzum som modydelse for tilrådighedsstillelsen af midler. Desuden betalte Franck renter og omkostninger til disse factoringselskaber, som selskabet efterfølgende fik tilbagebetalt af Konzum.

[...]

53. Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal de forelagte spørgsmål besvares med, at momssystemdirektivets artikel 135, stk. 1, litra b) og d), skal fortolkes således, at den moms fritagelse, som disse bestemmelser fastsætter for henholdsvis ydelse af lån og transaktioner vedrørende andre handelsdokumenter, finder anvendelse på en transaktion bestående i, at en afgiftspligtig person mod vederlag stiller midler, der er modtaget fra et factoringselskab som følge af overdragelsen til dette selskab af en veksel, der er blevet udstedt af en anden afgiftspligtig person, og idet den førstnævnte afgiftspligtige person garanterer, at dette factoringselskab får tilbagebetaling for den nævnte veksel ved dennes forfaldsdato, til rådighed for den sidstnævnte afgiftspligtige person."

#### SKM2020. 305. SR

Spørger er en bank, som i samarbejde med bilforhandlere ønsker at tilbyde finansiering af forbrugeres bilkøb mod sikkerhed. Der indgås mellem bilforhandleren og forbrugeren en kreditkøbsaftale med ejendomsforbehold, som overdrages til banken mod betaling af en provision til bilforhandleren. En kreditkøbsaftale med ejendomsforbehold anses som en fordring i momslovens forstand.

Skatterådet bekræfter, at når fordringen overdrages fra bilforhandleren til banken mod betaling af en provision, er der tale om en transaktion vedrørende fordringer omfattet af momsfritagelsen i momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra c). Bilforhandleren skal derfor ikke afregne moms af den modtagne provision.

#### Uddrag af Den juridiske vejledning, afsnit D. A. 3.1.4.2.4 Finansiell virksomhed

[...]

#### Momsudvalgets retningslinje om non-performing loans (NPLs)

Momsudvalget har i en retningslinje (pkt. 1) næsten med enstemmighed erklæret, at når en person (overdrageren), der er långiver i forbindelse med et lån, hvor låntager har ophørt med at betale de skyldige ydelser ("a non-performing loan" (NPL)), overdrager dette NPL - uden at bibeholde forvaltningen af lånet - til en anden person (modtageren), der påtager sig risikoen for, at tilgodehavendet ikke bliver indfriet, og overdrageren til gengæld modtager en betaling under pålydende værdi, at udvalget er enig i, at en sådan overdragelse skal anses for en momspligtig levering efter momssystemdirektivets artikel 2, stk. 1, litra c).

I den forbindelse er momsudvalget næsten enstemmigt enig i, at transaktionen, der består i overdragelsen af det pågældende NPL skal kvalificeres som overdragelse af et immaterielt gode efter direktivets artikel 25, litra a).

Momsudvalget er endvidere næsten enstemmigt enig i, at en sådan levering er fritaget efter artikel 135, stk. 1, litra d), fordi det er en transaktion vedrørende fordringer.

I pkt. 2 bekræfter momsudvalget næsten enstemmigt, at overdragelsen af et NPL til en pris under pålydende værdi efter EU-domstolens faste praksis ikke udgør en momspligtig levering fra modtageren til overdrageren bestående i overtagelse af tabsrisikoen, når forskellen mellem den pålydende værdi for NPL'et og den faktiske pris afspejler fordringens faktiske økonomiske værdi på overdragelsestidspunktet og derfor ikke udgør et vederlag til modtageren.

Momsudvalget anerkender næsten enstemmigt, at under sådanne omstændigheder skal overdrageren af NPL'et anses for at have foretaget en momspligtig levering, der er fritaget efter artikel 135, stk. 1, litra d), som fastslået i pkt. 1.

I pkt. 3 bekræfter momsudvalget næsten enstemmigt, at overdragelsen af et NPL til en pris under pålydende værdi efter EU-domstolens faste praksis udgør en momspligtig levering fra modtageren til overdrageren bestående i overtagelse af tabsrisikoen, når forskellen mellem den pålydende værdi for NPL'et og den faktiske pris ikke afspejler fordringens faktiske økonomiske værdi på overdragelsestidspunktet, men udgør et vederlag til modtageren.

Momsudvalget er endvidere næsten enstemmigt enig i, at en sådan levering ikke kan fritages efter artikel 135, stk. 1, litra d), da det er inddrivelse af fordringer.

Momsudvalget anerkender næsten enstemmigt, at under sådanne omstændigheder skal overdrageren af NPL'et stadig anses for at have foretaget en momspligtig levering, der er fritaget efter artikel 135, stk. 1, litra d), som fastslået i pkt. 1.

Momsudvalget er i pkt. 4 næsten enstemmigt enig i, at spørgsmålet om, hvorvidt forskellen mellem den pålydende værdi for NPL'et og den faktiske pris afspejler lånets (fordringens) faktiske økonomiske værdi på overdragelsestidspunktet må afgøres efter en konkret vurdering i den enkelte sag.

I pkt. 5 bekræfter momsudvalget næsten enstemmigt, at ydelsen servicering af NPL'er foretaget af en anden person end den person, som har ydet lånet, bestående i forvaltning af lånet efter artikel 135, stk. 1, litra b), ikke kan fritages.

Momsudvalget er næsten enstemmigt enig i, at ydelsen servicering af NPL'er, der består i forvaltning af lånet og muligvis indebærer mange aktiviteter, hvis væsentligste formål er inddrivelse og opkrævning af fordringer, udgør en momspligtig levering af ydelser, der skal kvalificeres som inddrivelse af fordringer og derfor udelukkes fra fritagelsen indeholdt i artikel 135, stk. 1, litra d).

Skattestyrelsen deler udvalgets opfattelse.

Se retningslinje WP 938 fra Momsudvalget, der er vedtaget på baggrund af drøftelser på udvalgets 108. møde.

#### Uddrag af Den juridiske vejledning, afsnit D. A. 5.11.6.4 Fordringer og inddrivelse af fordringer:

"Indhold

Dette afsnit handler om transaktioner vedrørende fordringer og inddrivelse af fordringer.

Afsnittet indeholder:

- Eksempler på momsfritagne fordringer
- Inddrivelse af fordringer for tredjemand



- Factoring
- Oversigt over domme, kendelser, afgørelser, SKM-meddelelser mv.

### Eksempler på momsfratagne fordringer

Transaktioner vedrørende fordringer er momsfratagne efter denne bestemmelse.

Disse kan eksempelvis være

- veksler
- overtagelse af købekontrakter fra handelsvirksomheder, f.eks. automobilforhandlere
- belåning af fakturaer i forbindelse med factoring.

[...]

### Factoring

Belåning af fakturaer i forbindelse med factoring er momsfrataget, hvorimod administrationsdelen er momspligtig.

Transaktioner, der består i, at en factoringvirksomhed opkøber fordringer med overtagelse af tabsrisikoen og fakturerer sælgeren et gebyr for at frigøre sælgeren fra inddrivelsen af fordringerne må anses for momspligtig. Dette skyldes, at sådanne transaktioner må anses for "inddrivelse af fordringer". Se EF-Domstolens dom i sag C-305/01, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH."